

9+

DE STERRENSTEEN

HET BOEK DER VERANDERINGEN

'Perfect voor lezers die op zoek
zijn naar een bont avontuur
met een vleugje geheimzinnigheid'

– Kirsten König,
De Kinderboekwinkel

KELLY
VAN KEMPEN

BILLY
BONES

De Sterrensteen
Het Boek der Veranderingen

DE STERRENSTEEN

HET BOEK DER VERANDERINGEN

Kelly van Kempen

Met illustraties van Flavia Sorrentino

**BILLY
BONES**

BILLY BONES
Vliegtuigstraat 6-H
1059 CL Amsterdam

BILLY BONES is een imprint van MEIS & MAAS

Eerste druk, juli 2020

Tekst © Kelly van Kempen
Illustraties en omslagontwerp © Flavia Sorrentino
Illustraties Handleiding voor Primeurtochten
en briefjes © BILLY BONES
Deze uitgave © BILLY BONES, Amsterdam 2020

Alle rechten voorbehouden

ISBN: 9789463850315

NUR: 282-283

www.billybones.nl

Voor alle eigzinnige kinderen, maar ook hun ouders.
Vooral de mijne.

NIEUWE OVERBUREN EN EEN WAARDELOOS NIEUW BEGIN

Verdachte gebeurtenissen: 0

Personen om in de gaten te houden: 1

Het was haar eigen schuld. Met een zucht haalde Elfie één voor één de krantenknipsels van haar prikbord.

Zilveren labrador 'Muis' vermist.

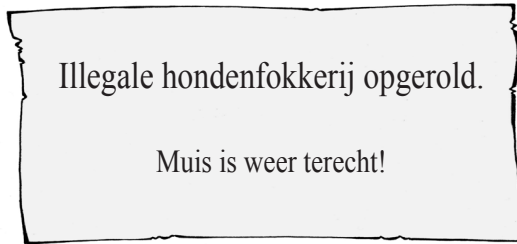
Politie vermoedt diefstal voor verkoop
op de zwarte markt.

Zoekactie gestaakt.

Waar is Muis?

Vier weken lang had niemand in Domperdal het ergens anders over gehad. En vier weken lang had Elfie erbovenop gezeten.

Niet alleen had ze de meeste winkeliers in het dorp zover gekregen haar de camerabeelden te laten zien, ook had ze alle burens ondervraagd. Als iemand het mysterie van de verdwenen labrador zou oplossen, dan was zij het! Maar toen verscheen de verhuiswagen van de nieuwe overburen. Elfie was afgeleid. Met een verrekijker had ze de hele dag naar de overkant getuurd. Voor ze het wist bracht het Domperdalse Dagblad het laatste nieuws:

Natuurlijk was Elfie, net als iedereen, blij en opgelucht dat de hond gered was. Toch had ze graag zelf de zaak willen oplossen. Dan had zij de primeur gehad: een sensationeel stuk waarmee ze haar blog kon lanceren als dé nieuwsblog van de regio.

De afgelopen maanden had ze een handleiding samengesteld om het zo professioneel mogelijk aan te pakken. Het boekwerk was wel vijftig pagina's dik en bestond uit een verzameling tips die ze uit detectivefilms, boeken en krantenartikelen had gehaald. De eerste regel, *niet opvallen*, was gelijk de

moelijkste. Niet voor iedereen, maar wel voor Elfie. Want niet iedereen had zulke ouders als zij.

HANDLEIDING VOOR PRIMEURTOCHTEN (HVP)

Primeurtocht: de speurtocht naar een primeur. Om als eerste het nieuws te brengen, ga je grondig te werk.

Regel 1: Om als eerste op de hoogte te zijn moet je zo min mogelijk opvallen. Als een kameleon. En wanneer niemand op je let, rol je je tong uit om zó dat ene beetje informatie te vangen. Dat beetje dat zo geheim moet blijven. Dat beetje dat je nodig hebt om als eerste het mysterie op te lossen.

Elfie borg de krantenknipsels op in een map en legde die in de onderste lade van haar bureau. Geen primeur dus. En dat niet alleen, want dat andere probleem was er nog steeds. Dat probleem dat nergens naartoe ging: de nieuwe overburen!

Even dacht Elfie dat Jupiter naast de kattenbak had gepiest. Maar het was haar moeder die een schoonmaakpoging deed. Dat was nog rampzaliger.

‘Gelukkig nieuwjaaaar! Vind je dit geen heerlijke feestdag?’ Petronella plonsde de dweil in de emmer. Het sop gutste over de rand en zorgde voor een zoveelste plas op de tegels. Elfie zag hoe het sop zich mengde met kattenharen en de stapels boeken op de grond begroette. ‘Hmm-hmm,’ mompelde ze en ze spiekte vlug op de kalender aan de keukenkast.

16 AUGUSTUS: PARSI-NIEUWJAAR stond er met rode glitterpen. Het was weer zover, dacht Elfie met een zucht. Haar moeder vierde weer één of andere vreemde feestdag. Dat verklaarde waarom de woonkamer eruitzag als een bloemenstal. Zonnebloemen, rozen en knalroze lelies vulden de vensterbank en het tafeltje voor de televisie. Zelfs tussen de kruidenplantjes boven op de oude piano was een vaas met een bos groen gepropt. Brandnetels of zo.

‘Mooi hè, zo’n nieuw begin?’ Petronella trok het sjaaltje los dat ze in haar lange, blonde haar had geknoopt en keek tevreden om zich heen. Haar paarse vlinderbril, die naar het puntje van haar neus was gezakt, was bespat met dweilwater. Na een diepe zucht drukte ze Elfie tegen zich aan, zette een lage operastem op en begon te zingen. ‘Op de vlucht, nee het was gééén gerucht, wel een helse reis – op zoek naar een nieuw thuis...’

Vlug wurmde Elfie zich los. De zelfverzonnen liedjes van haar moeder waren altijd even vreselijk. ‘Het rijmt niet eens, mam!’ Maar Petronella deed alsof ze het niet hoorde en zong ongestoord verder.

De lucht voelde warm en zwaar in Elfies longen toen ze de

veranda op stapte. Ja hoor, het was nog net zo loeiheet als gisteren. En de dag ervoor. En de dagen dáárvóór.

‘Dáár ben je!’ Haar vader Ed stond met zijn blote voeten in het gras, leunend op zijn hark. Takjes staken uit zijn zwarte kroeshaar en het zweet liep langs zijn gezicht. Hij lachte breed. ‘Wist je dat de nieuwe overburen een zoon hebben?’ vroeg hij. ‘Even oud als jij, volgens mij!’

‘Op zoek naar een nieuw páááradijs...’ Petronella eindigde binnen haar lied met een hoge noot waar Ed en Elfie allebei even van in elkaar krompen.

‘O ja?’ antwoordde Elfie terwijl haar ogen een voorbij zoevende hommel volgden.

Haar vader hoefde niet te weten dat ze de afgelopen week niets anders had gedaan dan de familie Wijnhoven bespioneren, en dan vooral hun zoon. Ze wist dat hij Mats heette – of ‘Matsie’ als je zijn moeder moest geloven – en dat hij voetbalde en hockeyde, hun poedel Mello ’s middags en ’s avonds uitliet en dat hij veel te vaak aan zijn donkerblonde krullen zat.

‘Wat dacht je van een warm welkom voor de nieuwe overburen?’ zei Ed vrolijk terwijl hij voorover bukte en de aarde in een pot met rozemarijn aandrukte. Zijn moestuin vol kruiden, tomatenplanten en bessen nam bijna de helft van de achtertuin in beslag.

Elfie kreunde zachtjes. De pogingen van haar ouders om contact te leggen met mensen uit de buurt liepen meestal slecht af.

De laatste keer had Petronella een bloemkooltaart gebakken voor de verjaardag van de buurvrouw verderop en kregen alle gasten last van hun buik. Met alle stinkende gevolgen van dien.

Ed zette zijn hark tegen de veranda en pakte een lange groene stengel uit de emmer water naast het trappetje. ‘Kijk, ik heb een *Dracaena Sanderiana* gekocht,’ zei hij trots. ‘Dat is een geluksbamboe. Het brengt alleen geluk als je het aan een ander geeft. Ik dacht, als jij nou even...’

‘Ik denk niet dat de buren op een geluksbamboe zitten te wachten, pap,’ onderbrak Elfie hem snel. Wat moesten de buren met die belachelijke stengel? Er zaten niet eens bloemen aan.

‘Ik ga wel! Ik ga wel!’ Petronella kwam aangestormd vanuit de woonkamer. Haar wijde, gebloemde broekspijpen waren aan de onderkant drijfnat en kletsten tegen haar kuit. ‘Kom nou zeg! Wie zit er nou níet te wachten op een welkomstcadeau? En dan nodig ik ze gelijk uit om vanavond Parsi-Nieuwjaar met ons te vieren.’

Elfie verstijfde. Uitnodigen? De nieuwe buren? Dat was het slechtste idee van het jaar. Ze had gezien hoe de moeder van Mats met opgetrokken neus het bord in hun voortuin had gelezen. Sindsdien had de vrouw verschillende keren met angstige ogen bij hen naar binnen gegluurd. En telkens als Mats vroeg wat het bord betekende, had ze hem ruw meegetrokken. Nee, dit waren niet bepaald mensen die veel begrip zouden tonen voor Elfies ouders.

‘De ansjovis-kikkererwtenschotel staat in de oven. Ik kan

me geen betere dag bedenken om de nieuwe burens uit te nodigen,' zei Petronella stralend.

'Niemand viert deze feestdag behalve wij,' zei Elfie en ze mompelde erachteraan: 'Of eigenlijk, behalve jij...'

'Hoe vaak moet ik het nog zeggen, Elfie? We zijn allemaal wereldburgers,' zei Petronella en ze nam de geluksbamboe over van Ed. 'Het kan heus geen kwaad om af en toe een feestdag te vieren van een andere cultuur.'

Elfie zuchtte. Elk jaar kocht Petronella een nieuwe jaarkalender die ze vervolgens vol schreef met de feestdagen die dat jaar wilde vieren. Kerstmis, Pasen en Koningsdag waren daar meestal niet bij. Daar vond ze andere culturen veel te interessant voor. Vooral het idee dat sommige volkeren een heel andere jaartelling hadden en op een andere datum het nieuwe jaar inluiden vond Petronella geweldig. Elfie was er wel aan gewend geraakt, maar andere mensen begrepen er natuurlijk niets van. Elfie zou er op school bijvoorbeeld echt nooit iets over vertellen.

Even zag Elfie voor zich hoe meneer en mevrouw Wijnhoven in de woonkamer vol bloemen stonden en in een kikkererwt stikten. Ze haalde diep adem. 'Ik ga wel,' zei ze tegen Petronella, 'dan kun jij de schotel in de gaten houden en zo.'

Het was de enige oplossing. Haar moeder zou geen 'nee' van de overburen accepteren. Elfie wel. Beter nog: ze zou er persoonlijk voor zorgen dat de familie Wijnhoven aan de overkant bleef. En vooral Mats.

Elfie duwde haar bril verder op haar neus, maakte haar knotje opnieuw vast en pakte de geluksbamboe. Die was bijna even lang als zijzelf.

‘Geweldig!’ zei Ed. ‘Ik denk dat ze er heel... *gelukkig* mee zijn.’ Hij lachte hardop om zichzelf en ging verder met het harken van zijn moestuin.

‘Nou, goed dan,’ zei haar moeder, ‘vergeet je niet te zeggen dat Parsi-Nieuwjaar draait om een nieuw begin? Dat is natuurlijk prachtig, zo in combinatie met hun verhuizing en...’

‘Komt voor elkaar, mam!’ Elfie liep de tuin al uit.

‘En vergeet niet te zeggen dat we ansjovis-kikkererwtenschotel hebben!’

Alle huizen hadden hun ramen wijd open staan, maar er was niemand te zien. De rechthoekige grasperkjes lagen er dor bij. Het geluid van Elfies teenslippers die aan haar hak plakten en weer loslieten galmde door de straat. Met tegenzin beklom ze het bakstenen trappetje van de witte villa van de familie Wijnhoven. De geluksbamboe zwiepte heen en weer bij elke stap. ‘Binnen een paar tellen ben je ervanaf,’ zei Elfie tegen zichzelf, ‘nodig ze uit, ze zeggen nee, en weg ben je.’

Nog voordat ze had aangebeld hoorde ze Mello, de poedel, aan de deur krabben. Mevrouw Wijnhoven deed open. Ze had glanzend en golvend bruin haar tot op haar schouders. Boven haar rood gestifte lippen glommen zweetdruppeltjes. Ze bekeek Elfie vluchtig met een opgetrokken neus, alsof ze iets vies

rook, en schudde toen haar hoofd: ‘Wij kopen niets aan de deur, hoor.’

‘We zijn burenen,’ zei Elfie en ze gebaarde naar de overkant, ‘en deze geluksbamboe is gratis, want het is een welkomstcadeau.’

Mevrouw Wijnhoven knipperde een paar keer met haar ogen, alsof ze een plens water in haar gezicht had gekregen. ‘Ik begrijp wat een cadeau is, kind.’

‘Van mijn ouders,’ voegde Elfie eraan toe. Ze stak de stengel een stukje naar voren, maar de vrouw pakte het niet aan en keek ernaar alsof het een giftige slang was. Precies wat Elfie had verwacht. Waarom luisterden haar ouders nooit naar haar?

‘Dus jij woont hiertegenover. Goh,’ zei mevrouw Wijnhoven terwijl ze aan haar parelketting frunnikte. Haar ogen flitsten nerveus naar het huis aan de overkant dat zo anders was dan haar eigen, keurige villa.

Elfie knikte. ‘Mijn moeder zou u graag uitnodigen om Parsi-Nieuwjaar te vieren met ons. Ze heeft een ansjovis-kikkererwtenschotel gemaakt.’ Ze toverde een glimlach op haar gezicht.

‘Nieuwjaar? Kind, het is augustus!’ riep de vrouw uit. Haar ogen werden groot als schoteltjes.

‘Parsi-Nieuwjaar, mevrouw,’ zei Elfie snel. De burenen moesten niet denken dat haar ouders in een fantasiewereld leefden. ‘Dat wordt gevierd door mensen die eeuwen geleden uit Iran

gevlucht zijn naar India. Hun kalender is anders dan de onze. Dat betekent...'

'Aha. Komt je vader daarvandaan?'

'Nee, mijn moeder viert gewoon graag eh... andere feestdagen,' legde Elfie uit.

'En waar komt je vader dan wél vandaan?'

Elfie fronste haar wenkbrauwen. 'Hiervandaan, mevrouw. Domperdal.'

'Ja,' snoof mevrouw Wijnhoven, 'maar waar komt hij écht vandaan?'

'Hij is geboren in het Maria-Elisabeth Ziekenhuis, geloof ik...,' zei Elfie en ze kneep haar ogen tot spleetjes. Waarom wilde de overbuurvrouw dat allemaal weten? Zou het kunnen dat Elfie niet de enige was die een onderzoek was gestart? Erg slim was de overbuurvrouw in ieder geval niet.

'Deze geluksbamboe is dus voor jullie,' zei Elfie snel. 'Veel geluk met uw nieuwe huis.' Ze zette de stengel tegen de deurpost aan en ze was al bij de stoep toen iemand riep: 'Hé! Wacht!'

Elfie draaide zich om en zag Mats onder zijn moeders armen door duiken en naar haar toe rennen. Met zijn ene hand veegde hij zijn donkerblonde krullen uit zijn gezicht. In zijn andere hield hij een hockeybal.

'Mijn moeder wil gewoon weten hoe je vader zo bruin komt. Toch, mam?' riep hij half over zijn schouder. Toen boog hij zich grijnzend naar Elfie toe en fluisterde: 'Ze is nogal van de idiote vragen. Snap je?'

Mevrouw Wijnhoven keek alsof ze een citroen had ingeslikt. Elfie wist niet wat ze moest zeggen en zweeg.

Mats liet de hockeybal van zijn ene hand in zijn andere rollen. Toen Elfie niet reageerde vroeg hij: ‘Hoe vieren jullie dat dan? Passie-Nieuwjaar?’

Elfie vond het maar niets dat hij deed alsof ze elkaar al kenden. ‘*Parsi-Nieuwjaar...*’ verbeterde ze hem op hoge toon, ‘wordt gevierd met veel bloemen, heilig vuur en een schoon huis.’

‘O,’ zei Mats grinnikend, ‘jullie huis is normaal gesproken niet zo schoon dus?’

Elfie zette haar handen demonstratief in haar zij. ‘Een schoon huis staat natuurlijk symbool voor een nieuw begin,’ beet ze hem toe.

‘O ja.’ Hij gooide zijn bal omhoog en ving hem met één hand achter zijn rug op. ‘Ik ben Mats. Hoe heet jij?’

Even twijfelde ze om een valse naam op te geven. Maar dat was nogal moeilijk vol te houden als je tegenover elkaar woonde.

‘Elfie,’ zei ze met tegenzin.

‘Elfie,’ herhaalde hij. Hij zei het alsof hij erover na moest denken. Dat was ze wel gewend, met grappen als ‘Waar zijn je puntoren?’ of ‘Mag je wel kleding dragen van je tovenaarsbazen, huiselfe?’ Dat laatste had te maken met de Harry Potter-boeken en was één van de meest populaire ‘grapjes’.

Maar Mats zei er uiteindelijk niets over en wees naar haar voortuin. ‘Al die dingen op dat bord hè, wat betekenen ze

eig...’ Maar hij kon zijn zin niet afmaken omdat mevrouw Wijnhoven op hen af stormde en tussenbeide kwam.

‘Matsie!’ zei ze hijgend. ‘Moet jij niet hockeyen vanavond?’

‘Eh, nee,’ zei Mats. ‘Het is toch zomerstop...’

Maar zijn moeder luisterde niet. ‘Laten we de burens maar niet lastigvallen tijdens hun... eh... heilige dag.’ Ze trok Mats terug naar binnen en riep naar Elfie: ‘Dag hoor! Bedankt voor de stengel!’

Elfie bleef even stilstaan op de stoep voor haar eigen huis. Ze was natuurlijk wel gewend dat voorbijgangers vreemd opkeken van wat ze allemaal zagen. Niet omdat het huis klein was en de luiken wat scheef hingen, maar omdat het nou eenmaal een opvallende voortuin had. Grotendeels was dat het werk van Ed, die botanicus was. Of ‘plantenfluisteraar’, zoals hij zichzelf noemde. Aan weerszijden van het tegelpad naar de voordeur wemelde het van de wild uitziende bamboe, zuurstokroze magnolia’s en tropische palmen. En dat was niet het enige. Aan het afdakje boven de voordeur bungelde Petronella’s verzameling dromenvangers. De één was gemaakt van schelpen, de ander van felgekleurde veren. Eentje bestond zelfs uit botjes en een kleine schedel.

Links van het huis stond het donkergroene, smeedijzeren hek dat al jaren in de familie was. En dan was er nog het bord. Helemaal vooraan, zodat je het niet kon missen, stond het robuuste houten ding in de aarde geprikt. Petronella had het zelf beschilderd. Ze had het wel vijf keer opnieuw moeten

doen omdat haar sierlijke handschrift bijna onleesbaar was. Maar nu stond het er in grote, duidelijke letters:

*Spirituele praktijk de Sterrensteen → om de hoek.
Helderziend/helderhorend/heldervoelend,
kruidengeneeskunde, en meer.*

Elfie wist dondersgoed waarom Mats wilde langskomen. En dat was niet voor de kikkererwtenschotel.

Waarom hadden haar ouders geen normaal beroep?

DAT ENE WAAR ZE AL BANG VOOR WAS

Verdachte gebeurtenissen: 0

Personen om in de gaten te houden: 1

Even later vulde de geur van ansjovis het huis. Elfie zat voor de televisie in de woonkamer. Het journaal op de regionale zender was net begonnen. En dat miste ze nooit.

‘De burgemeester roept op zuinig te zijn met bestrijdingsmiddelen. Huisdieren kunnen hier ernstig ziek van worden, of zelfs...’ De presentatrice nam een goed geplande adempauze en zei toen: ‘... dood aan gaan.’

Het beeld schakelde over naar een man met een grote neus en een klein rond brilletje. Het was burgemeester Blijdorp, die

met een map onder zijn arm voor het gemeentehuis stond. Hij zag bleek en had donkere kringen onder zijn ogen. ‘Zodra de hittegolf voorbij is, verwachten we dat de krekelploeg vanzelf stopt. Deze diertjes overleven lagere temperaturen niet. Ik vraag alleen nog even geduld.’ Kort knikte hij naar de camera. Toen liep hij gehaast verder.

Elfie zuchtte. Na de ontvoering van Muis hadden ze het in Domperdal nergens anders over dan de krekelploeg. Het enige beetje spanning dat in het dorp te vinden was ging over krekels. Krekels! Nou ja, het journaal schakelde ook nog even over naar een vrouw die honderd jaar was geworden. Maar ook zij klaagde over de insecten in de toiletten.

Petronella stond naast de bank en schudde afkeurend haar hoofd. Haar paarse haarklem wiebelde heen en weer en een streng van haar stro-achtige, blonde haar viel in haar gezicht. ‘Dit is niet zomaar een ploeg,’ zei ze met haar diepe fluisterstem. ‘Het is vast een slecht voorteken.’

Elfie reageerde niet. Haar moeder had wel vaker maffe ideeën.

‘Het is jammer dat ze zulke belangrijke informatie weglaten, vind je niet? Ik kan niet wachten tot jij een bekende nieuwslezeres bent. Misschien kun jij wél het een en ander veranderen.’

De oven piepte. Petronella draaide zich om en liep naar de keuken. ‘De stand van de maan bijvoorbeeld,’ ging ze onverstoord verder, ‘dat zou toch besproken moeten worden in het nieuws? Ik bedoel, hij trekt aan zeeën en rivieren, zorgt voor eb en vloed! Moet je nagaan wat hij allemaal met óns doet.

Wij bestaan voor de helft uit water!’ Ze zuchtte opnieuw diep. ‘De maanfases in het nieuws... Dan zouden de mensen tenminste weten wanneer ze belangrijke keuzes moeten maken en wanneer niet. Binnenkort is er bijvoorbeeld een Wormmaan, nou, dan weet je het wel.’

‘Hmm-hmm,’ antwoordde Elfie. Het was inderdaad Elfies droom om later bij een bekende nieuwszender te werken. Vooral omdat ze zich dan níét met dingen als de stand van de maan of vreemde voortekens bezig hoefde te houden.

‘Dek jij de tafel even, lieverd? Ed! Eten!’

Elfie zette de televisie uit en stond op. Ze had weer geen inspiratie opgedaan voor een nieuw artikel voor haar blog. Er gebeurde gewoon niets. Niets! Het kwam allemaal door die onuitstaanbare, luimakende hittegolf. Zelfs de buurtkatten hielden zich koest en poepten niet meer in de gemillimeterde voortuintjes. Nooit had Elfie gedacht dat ze de rondvliegende slippers en kreten als ‘ksssjs!’ en ‘opzouten!’ zou missen.

Elfie schoof de kristallen in de vorm van drakenschedels en gifgroene amuletten naar de hoek van de eettafel. Hoewel haar ouders hadden beloofd hun rommel in de praktijk te houden, slingerde er altijd van alles rond in huis. Belachelijke handboeken als *Geneeskrachtige edelstenen en hun betekenis* en *Tarotkaarten verklaren verleden en toekomst* doken soms op tussen de bloempotten of in de fruitmand.

Volgens haar moeder betekende het dat de boeken hen iets

duidelijk wilden maken. Volgens Elfie betekende het dat haar ouders niet konden opruimen.

‘Drie borden, zie ik. Geen mee-etters dus?’ Ed deed zijn schoenen uit toen hij de woonkamer binnenstapte. ‘Behalve op je neus dan!’ Hij schaterde en tikte Elfie op haar neus.

‘Ik denk dat de burens graag alleen zijn,’ zei Elfie beslist terwijl ze de borden neerzette. Door al het opgedroogde kaarsvet was het een hobbelige tafel. Ze had een paar weken geleden het meeste eraf proberen te krabben, maar daar zag je nu al niets meer van. Petronella wist altijd wel een reden te verzinnen om een kaars aan te steken. Zelfs tijdens een hittegolf.

‘En de geluksbamboe? Vonden ze zeker leuk, hè?’ vroeg Ed terwijl hij ging zitten en zijn stoel aanschoof.

‘Pap...’ zei Elfie met opgetrokken neus, ‘moet je je handen niet wassen?’ Ze wees naar zijn nagels, die zwart waren van de aarde.

‘Bijna vergeten,’ zei hij en hij knipoogde. ‘Hoe streng je bent, bedoel ik.’ Hij stond op en ontweek Petronella, die een dampende ovenschotel op tafel zette.

‘De burens weten niet wat ze missen,’ zei Petronella, die tevreden de geur van het eten opsnoof. Ze ging aan tafel zitten en neuriede zachtjes een van haar liedjes.

Ed liet Elfie zijn nagels inspecteren voordat hij tegenover haar ging zitten. ‘Die bril past goed bij je,’ zei hij grinnikend. ‘Je lijkt wel een strenge lerares.’

Elfie raakte haar bril even aan. Haar afwijking was zo klein

dat de meeste mensen daar geen bril voor zouden nemen. Maar dat kon ze zich als verslaggeefster niet veroorloven. Nee, ze had het zelfs genoteerd in haar Handleiding voor Primeurtochten:

Zie scherp. Zie alles. Als een uil.

De verkoopster had de zwarte, rechthoekige bril ‘streng en ietwat saai’ genoemd, ‘vooral voor jouw leeftijd’. Maar volgens Elfie was hij precies saai genoeg.

‘We kregen de tweede gratis,’ zei Petronella trots, en ze tikte met haar vinger tegen haar eigen donkerpaarse vlinderbril.

Ed pakte een gegrilde tomaat en liet hem even boven zijn mond bungelen voordat hij hem naar binnen liet zakken. Hij smakte. ‘Ik snap ook wel dat ze die gratis weggeven,’ zei hij, en hij knikte naar de paarse bril. Toen begon hij hard te lachen.

Petronella snoof en schepte met zoveel kracht de ansjovis op Eds bord dat het sap op zijn T-shirt spatte.

‘Mám,’ zei Elfie ongeduldig, waarop haar moeder eindelijk haar glas met rozenwater ophief en – zoals altijd tijdens zo’n typische feestdag – een speech gaf.

De toast van Petronella op Parsi-Nieuwjaar duurde zeker tien minuten, waardoor het eten een beetje koud was toen ze eindelijk mochten beginnen. Een paar woorden leken verdacht veel op haar moeders zelfverzonnen liedjes. Gelukkig was de

schotel lekker en waren haar ouders in een opperbste humeur. Elfie hoefde vanavond alleen nog maar haar vader te helpen met de vuurkorf.

Terwijl Elfie even later de borden in de vaatwasser zette en bedacht dat deze feestdag best meeviel, ging de deurbel. Als bevroren luisterde ze hoe haar moeder de voordeur opendeed. Het zou toch niet...

‘Nou, wat gezellig! Jij bent vast de nieuwe overbuurjongen!’

Elfie voelde haar maag samenknijpen. Misschien had haar moeder toch gelijk over dat slechte voorteken.

Mats had Petronella en Ed een hand gegeven en hen gefeliciteerd met een ‘passievol nieuwjaar’. Binnen enkele seconden had hij zich een weg gebaand door de woonkamer. Nu stond hij op de veranda aan de achterkant van het huis. Te loeren naar datgene wat alle kinderen uit de buurt altijd zo interessant vonden: de grote, oude boerderijschuur achter in de tuin. Het had een hoog, rieten puntdak met een lange schoorsteen die er later op was gezet. Dat zag je meteen aan de knalrode stenen die afstaken bij de rest. Twee staldeuren vormden de ingang. Het was de spirituele praktijk van haar ouders: De Sterrensteen.

‘Roepen jullie daar echt geesten op en zo?’ vroeg Mats met twinkelende ogen.

‘Ja. En ze koken kikkers in ketels,’ snauwde Elfie. ‘Weet je niet wat spiritueel betekent of zo?’

Mats haalde zijn schouders op.

‘Dat maakt helemaal niets uit. Het is toch leuk dat Mats zo geïnteresseerd is?’ Petronella straalde.

Elfie rolde met haar ogen. Dit was dus het probleem van haar ouders. Die zagen alleen maar het goede in anderen en hadden geen idee wanneer iemand ze voor de gek hield. Begrepen ze nou niet dat Mats, zodra hij hier weg was, alles zou overdrijven en doorvertellen? Voor je het wist kwam zo’n verhaal bij haar klasgenoten terecht. Vorig jaar werd er bijvoorbeeld giechelend een briefje doorgegeven in de klas. Op dat stomme briefje stond dat Elfies ouders met volle maan op geesten jaagden. Elfie kwam er later achter dat een meisje uit de buurt tijdens haar krantenwijk een gesprek tussen Petronella en Ed had afgeluisterd. Dat gesprek ging natuurlijk niet over het jagen op geesten. Het ging over een simpel ritueel met volle maan. Het meisje had de helft erbij gefantaseerd! Maar het gegiechel achter Elfies rug en het nawijzen ging nog weken door.

Mats had ondertussen de metershoge eikenboom naast de praktijk in de gaten gekregen. ‘Wow...’ zei hij zacht, en met één vinger begon hij de vogelhuisjes te tellen die op de eik gespijkerd waren.

‘Vijfendertig,’ zei Elfie snibbig. Met haar armen over elkaar was ze naast hem komen staan.

‘Wow,’ verzuchtte Mats, ‘en ik was al blij toen ik één huisdier mocht!’

‘Het zijn geen huisdieren,’ zei Elfie, maar Mats had zich al omgedraaid. Hij leek erg geïnteresseerd in wat haar ouders te vertellen hadden.

‘Spiritueel staat voor je geest en je ziel,’ vertelde Petronella plechtig. ‘Ik kan dingen zien en voelen die daarmee te maken hebben. En Ed...’

‘Met dingen die er niet zijn, bedoel je,’ onderbrak Mats haar.

Er viel een stilte. Elfie hoopte dat haar ouders nu doorhadden dat hij een vervelend joch was, dat hier alleen maar was zodat hij spookverhalen aan zijn vrienden kon vertellen. Ze balde haar vuisten. Hij moest hier zo snel mogelijk weg.

Petronella glimlachte naar Mats. ‘Dingen die je niet kunt zien met het blote oog,’ verbeterde ze hem. ‘Als je veel oefent, zoals ik, dan weet je dat er veel meer is tussen hemel en aarde.’

‘Allemaal onzin, zeggen mijn ouders.’ Mats boog zich over de schaal met kristallen. Hij haalde er eentje uit, een donkerblauwe, en zei toen: ‘Maar ja, die zeggen zoveel.’

‘Spiritualiteit is niet voor iedereen, jongen,’ kwam Ed ertussen. ‘Wil je misschien wat rozenwater?’ Hij hield een waterkan met een lichtroze goedje omhoog. ‘Uit eigen tuin,’ voegde hij er trots aan toe.

‘Nou, het is wél voor iedereen,’ protesteerde Petronella, ‘maar je moet ervoor openstaan.’

Mats legde het kristal terug in de schaal, pakte het glas rozenwater en wreef over zijn kin. ‘Openstaan? Voor geesten en

zo? Hoe doe je dat dan?’ Hij spreidde zijn armen en sloot zijn ogen. ‘Sta ik nu open?’

Het liefst had Elfie de kan rozenwater boven zijn hoofd leeggegoten.

Ed grijnste. ‘Nou wie weet, vertel ons later maar of ze je een bezoekje hebben gebracht!’

Petronella dacht even na. ‘Als je het leuk vindt,’ zei ze langzaam, ‘dan kunnen we een keer...’

Elfie wist niet hoe snel ze een einde aan dit gesprek moest maken. ‘Kwam je voor Parsi-Nieuwjaar?’ kwam ze vlug tussenbeide, ‘want dat is wel zo’n beetje voorbij.’ Ze wierp nadrukkelijk een blik op de klok boven de eettafel. Zodra hij weg was zou ze haar ouders verbieden Mats ooit nog uit te nodigen.

Toen ging de deurbel.

Ed deed open en even later kwam mevrouw Wijnhoven binnen. Met samengeperste lippen en één hand frunnikend aan haar parelketting bleef ze in de deuropening van de woonkamer staan. Ze bekeek de ruimte vluchtig. Eerst het overvolle aanrecht, toen de tientallen bossen bloemen en daarna de eettafel versierd met alle kleuren kaarsvet. Haar blik bleef langer hangen bij de stapels boeken op de grond, alsof ze zich afvroeg waarom die in vredesnaam dáár lagen in plaats van in een kast.

Dit huis was natuurlijk veel kleiner dan mevrouw Wijnhovens villa, dacht Elfie. Even stelde ze zich de inrichting van

de overburen voor. Waarschijnlijk net zo wit en smetteloos als mevrouw Wijnhovens jurk.

‘Wat fijn dat u toch nog even kon komen. Was u blij met de geluksbamboe?’ vroeg Petronella.

De buurvrouw glimlachte beleefd.

Elfie had zelf vanaf haar slaapkamerraam gezien hoe mevrouw Wijnhoven de enorme bamboe in drie verschillende vazen had geprobeerd te zetten, die alle drie direct met stengel en al waren omgevallen. Elfie zou zweren dat de vrouw de bamboe in stukjes had gehakt om die als kurk voor hun wijnflessen te gebruiken.

‘Kom toch binnen. We hadden het net met Mats over onze praktijk.’

‘O ja?’ Mevrouw Wijnhoven perste haar lippen opnieuw tot een vreugdeloze glimlach. ‘Ik denk alleen niet dat dat iets is voor onze Mats.’ Ze streek met haar handen over haar jurk.

‘Je bent precies op tijd, buurvrouw. Ik ga zo het heilige vuur aansteken.’ Ed wreef in zijn handen.

‘Heilige vuur?’ Mats’ mond viel open.

‘De Parsi, een volk in India, gaan op deze dag naar een tempel waar het heilige vuur brandt,’ legde Petronella uit, ‘maar dat is hier natuurlijk niet in de buurt. Dus maken we ons eigen vuur, gewoon in de tuin.’

‘Wat enig,’ zei mevrouw Wijnhoven weinig enthousiast, ‘maar wij moeten gaan. Kom Mats, je vader en ik wachten op je.’

‘Hoezo? Jullie hebben toch een vergadering?’ Mats nam een slok van zijn rozenwater en ging aan de eettafel zitten.

‘Zo laat gaan we niet meer vergaderen.’ Mevrouw Wijnhoven forceerde weer diezelfde, vreugdeloze glimlach.

‘Maar ik...’

‘Bedankt voor de gastvrijheid,’ zei ze tegen Petronella en ze draaide zich om.

‘Ho ho ho, wacht eens even!’ riep Ed. ‘Zo makkelijk kom je niet van ons af. Het is immers Parsi-Nieuwjaar.’ Hij was opgestaan, liep de kamer rond en pakte uit elke vaas een bloem. Hij knoopte er een elastiekje omheen en gaf de bos aan de buurvrouw.

‘O eh... dat is erg vriendelijk van u. Bedankt.’

‘Bedankt voor de spiritus uitleg,’ zei Mats met een zucht en hij dronk zijn glas in één teug leeg.

‘Spi-ri-tu-eel,’ zei Elfie met opeengeklemd kaken.

‘O ja.’ Mats stond op. ‘Nou, dat dus.’

‘Leuk dat je er was, jongen,’ zei Ed en hij klopte hem op zijn schouder. ‘Zo’n nieuwsgierig aagje als jij kan vast goed leren. Ga je na de zomer hier in het dorp naar school?’

Elfies adem stakte in haar keel. Haar schouders verstarde. Ineens voelde ze dat plekje in haar onderbuik weer. Dat plekje waar al de hele week aan geknaagd werd. Alleen voelde het nu alsof een monster met tanden als messen er hele happen uit nam.

‘Ja,’ antwoordde Mats, ‘ik ga naar OBS De Marlijn.’

‘Nou zeg, wat een toeval!’ Petronella klapte enthousiast in haar handen. ‘Dat is ook Elfies school, dan kunnen jullie samen fietsen.’

Elfie zag wazig, en niet alleen omdat haar bril van haar neus was geglibberd.

Mats zwaaide nog een keer naar Ed en Petronella, draaide zich om en botste toen tegen zijn moeder op. Die was in de gang stil blijven staan en had de bloemen op de grond laten vallen.

‘Au-au-au,’ jammerde ze, ‘wat is dit nou weer!’ Ze wreef over haar hand.

‘O, dat zijn maar brandnetels hoor, buurvrouw,’ zei Ed en hij sprong op. ‘Wat een gemeneriken hè? Maar je maakt er de meest geweldige thee van.’ Hij lachte breed.

Mevrouw Wijnhoven wierp hem een boze blik toe. ‘Neemt u mij soms in de maling, meneer Valerius?’

‘Eh...’ zei Ed een tikkeltje nerveus en hij krabde aan zijn achterhoofd. ‘Je kunt er ook eh... soep van maken.’

De wangen van mevrouw Wijnhoven waren nu net zo rood als de rozen in het boeket. Toen stak ze haar neus in de lucht en liep, zonder de bloemen op te rapen, de deur uit.

Mats graaide in zijn broekzak en haalde er een papiertje uit. Dat gebruikte hij om de bos mee op te pakken. ‘Klinkt goed,’ riep hij naar Ed. En voordat hij achter zijn moeder aan naar buiten liep, keek hij nog een keer om naar Elfie. Hij grijnsde.

Elfie voelde haar hoofd bonken. Dit was precies waar ze

bang voor was geweest. Na de zomer zou ze naar school gaan met iemand die haar zelfs vanuit zijn slaapkamerraam in de gaten kon houden. En haar ouders. Ouders die brandnetels cadeau deden en slechte voortekens zagen.

Dit was het meest beroerde Nieuwe Begin ooit.

9+

DE STERRENSTEEN

HET BOEK DER VERANDERINGEN

'Perfect voor lezers die op zoek
zijn naar een bont avontuur
met een vleugje geheimzinnigheid'

– Kirsten König,
De Kinderboekwinkel

KELLY
VAN KEMPEN

BILLY
BONES